

Subject Area
Management Organization

Year: 2022
Vol: 8 Issue: 98
PP: 1664-1673

Arrival
27 March 2022
Published

30 May 2022
Article ID Number
62201

Article Serial Number
11

Doi Number
<http://dx.doi.org/10.29228/sss.62201>

How to Cite This Article
Özdemir, F. & Akatay, A.
(2022). "Zamansal
Motivasyon Teorisi Ve
Erteleme Davranışı"
International Social
Sciences Studies Journal,
(e-ISSN:2587-1587)
Vol:8, Issue:98; pp:1664-
1673

Social Sciences Studies
Journal is licensed under a
Creative Commons
Attribution-NonCommercial
4.0 International License.

Zamansal Motivasyon Teorisi Ve Erteleme Davranışı¹

Temporal Motivation Theory And Procrastination Behavior

Fulya ÖZDEMİR¹ Ayten AKATAY²

¹ Dr., Bağımsız Araştırmacı, Çanakkale, Türkiye

² Prof. Dr., Çanakkale Onsekiz Mart Üniversitesi, Biga İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi, İşletme Böl., Çanakkale, Türkiye

ÖZET

Erteleme davranışı çok uzun yıllardır birçok disipline konu olan, sebepleri ve sonuçları üzerinde oldukça fazla durulan önemli bir konudur. Bugüne kadar erteleme davranışını açıklayan birçok çalışma yapılmıştır. "Zamansal motivasyon teorisi" erteleme davranışını detaylı olarak ele alan son ve güncel motivasyon teorilerinden biridir. Birçok davranışı açıklamak için kullanılabilen zamansal motivasyon teorisi bu çalışmada ertelemeyi açıklamak için kullanılmıştır. Hiperbolik indirgeme, beklenti teorisi, kümülatif olasılık teorisi ve ihtiyaç teorisi kuramlarının birleştirilmesi ile oluşturulan zamansal motivasyon teorisi erteleme davranışı konusunda tatmin edici bir açıklama ortaya koymaktadır. Araştırmada nicel araştırma yöntemlerine başvurulmuştur. Bu kapsamda 703 üniversite öğrencisi katılımıyla ulaşılmıştır. Zamansal Motivasyon Teorisinin boyutları "Motivasyonel Tanı Ölçeği" ile erteleme davranışı "İrrasyonel Erteleme Ölçeği" ile ölçülmektedir. Araştırmanın gecikme değişkeni ise veri toplama aracının öğrencilere sunulması ve teslim tarihi arasındaki zaman aralığı belirlenmiştir. Araştırma sonucu Zamansal Motivasyon boyutları ile erteleme davranışı arasında ilişkiler olduğunu desteklemektedir.

Anahtar Kelimeler: Erteleme, Zamansal Motivasyon Teorisi, Hiperbolik İndirgeme, Öz yeterlilik, Değer, Gecikmeye Hassasiyet

ABSTRACT

Procrastination behavior is an important issue which has been the subject of many disciplines for many years, and its causes and consequences have been emphasized. To date, many studies have been conducted explaining procrastination behavior. Temporal Motivation Theory is one of the latest and contemporary motivation theories that explains procrastination behavior in detail. Temporal Motivation Theory, which can be used to explain many behaviors, was used to explain procrastination behavior in this research. Temporal Motivation Theory, which is formed by combining the theories of hyperbolic reduction, expectation theory, cumulative probability theory and need theory, provides a very substantial explanation for procrastination behavior. Quantitative research methods were used in the study. In this context, 703 university student participants were reached. The dimensions of Temporal Motivation Theory are measured by the "Motivational Diagnostic Scale" and the procrastination behavior is measured by the "Irrational Procrastination Scale". The delay variable of the study was the time interval between the presentation of the data collection tool to the students and the delivery date. The results of the research support that there is a relationship between temporal motivation dimensions and procrastination behavior.

Key words: Procrastination, Temporal Motivation Theory, Hyperbolic Discounting, Self-efficacy, Value, Sensitivity to Delay

1. GİRİŞ

Erteleme kelime olarak "procrastinare" den türemiştir ve yarına bırakmak anlamında kullanılmaktadır (Baltaş, 2020). Erteleme çok eski dönemlerden beri görülen bir davranış biçimi olmasına rağmen üretim toplumu ile önemi daha iyi anlaşılmış ve erteleme davranışı bir problem haline gelmiştir. Rekabetin artması, işletmelerin hayatta kalabilmesi adına zamanı verimli kullanmaları, müşteri beklentilerine hızlı cevap verebilmeleri, problemleri ve hataları hızlı saptamaları ve hızlı çözüm bulmaları, yenilikleri zamanında yakalayabilmeleri ve değişimin öncüsü ve takipçisi olmalarını zorunlu kılmıştır. Tüm bunlar da zaman kavramına farklı bir boyut yüklemiştir. Bu bağlamda zamanın düşmanı ve sömürücüsü olan erteleme davranışı araştırmalara konu olmaya başlamış ve üzerinde durulan bir davranış biçimi olmuştur. Özellikle işletmelerde erteleme davranışı birçok kişiyi ve de departmanı olumsuz yönde etkileyebilmekte ve işlerin aksamasına neden olmaktadır.

Erteleme davranışı literatürde, bireysel farklılıklar (kişilik özellikleri vb.), motivasyonel etkenler, psikolojik faktörler ve durumsal faktörler (görev zorluğu vb.) çerçevesi altında ele alınmaktadır (Klingsieck, 2013: 29). Bununla birlikte erteleme çalışmalarının en fazla bireysel farklılıklar ve psikolojik faktörler üzerine odaklandığı görülmektedir (Schouwenburg ve Lay, 1995; Sandhya ve Gopinath, 2019; Kim vd., 2017; Karataş, 2015; Watson, 2001; Eerde, 2004; Baltacı, 2017; Kanten ve Kanten, 2015; Rebetz vd., 2018; Flett vd., 2016; Beswick vd., 1988; Özer, 2012). Özellikle ertelemenin motivasyonel yönünün literatürde nispeten daha yeni ve niş bir alan olduğu görülmektedir. Erteleme davranışını detaylı ve kapsamlı bir motivasyonel çerçevede inceleyen teorinin (Steel ve König: 2006 Zamansal Motivasyon Teorisi) ortaya konulmuş olmasına rağmen, bugüne kadar üzerine sınırlı sayıda araştırma yapılmış ve model (zamansal motivasyon teorisi) ampirik olarak yeterince test edilmemiştir. Zamansal

¹ Bu çalışma, Çanakkale Onsekiz Mart Üniversitesi Lisansüstü Eğitim Enstitüsü'nde Ayten AKATAY danışmanlığında, Fulya ÖZDEMİR tarafından tamamlanan doktora tezinin özet halidir.

motivasyon teorisi olarak adlandırılan bu teori şimdiye kadar erteleme davranışını, motivasyonel anlamda ele alan en kapsamlı teorilerden biridir. Bununla birlikte motivasyon açısından çok önemli bir faktör olan zaman değişkenini de kapsayan bu teori erteleme davranışının dinamiklerine yönelik detaylı bir açıklama sunmaktadır.

2. ERTELEME DAVRANIŞI

Erteleme davranışı bugüne kadar çok üzerinde durulan bir konu olmuştur. Ancak son yıllarda özellikle üzerinde durulması, endüstriyellemenin bir sonucu olarak hız ve zaman kavramının farklı bir boyut kazanmış olmasıdır. Üretimin ve rekabetin artması, kıt kaynak olan zamanın önemini arttırmakta, bu da özellikle organizasyonlarda ve profesyonel hayatta erteleme davranışını ve bunun sonuçlarını daha da önemli hale getirmektedir. Erteleme davranışı zaman kaybına yol açan olumsuz bir davranış biçimidir (Akatay, 2003: 285).

Erteleme tanımlara bakıldığında bazı ortak kavramlar üzerinde durulduğu görülmektedir. Araştırmacılar ertelmeyi tanımlarken (Solomon ve Rothblum, 1984; Steel, 2007; Eerde, 2000: Vij ve Lomash, 2014), “gönüllü olarak” faaliyetlerin “geciktirilmesi” “tercih etmek” ya da buna “izin vermek” gibi kavramların üzerinde durdukları görülmektedir. Bununla birlikte ertelemenin bireyin öz düzenleme konusundaki başarısızlığı (Steel, 2007: 65; Zarzycka vd., 2019: 1; Rebetez vd., 2018: 26; Rozental, 2014: 1488; Zarrin vd., 2020) olduğu görüşü, erteleme alanındaki araştırmacılar tarafından paylaşılan ortak bir görüştür. Solomon ve Rothblum (1984: 503)’ün tanımına göre erteleme “görevleri gereksiz yere öznel rahatsızlık yaşama noktasına kadar geciktirme eylemi” olarak ifade edilmektedir. Bu noktada Ferrari (1991: 455) erteleme ve gecikmeyi sonuçlarına bağlı olarak birbirinden ayırarak geciktirmenin bazen olumlu ve yararlı sonuçlarının olduğunu belirtmektedir. Eerde (2000: 372) ertelemeyi, “bir niyetin uygulanmasından kaçınma” olarak tanımlamaktadır. Steel (2007: 66) ise erteleme eylemini, “yapılan bir eylem planının geciktirilmesi sonucu olumsuz bir durum ile sonuçlanacağına bilinmesine rağmen, bu planın gönüllü olarak geciktirilmesi” olarak tanımlamaktadır.

Erteleme davranışının birçok çeşidi bulunmaktadır. Literatüre bakıldığında ertelemenin en çok iki şekilde sınıflandırıldığı görülmektedir. Bunların ilki; genel erteleme, durumsal erteleme ve karar vermeyi erteledir. İkinci olarak ise kişilik özelliklerine bağlı erteleme ve durumsal erteleme olarak karşımıza çıkmaktadır (Baltacı, 2017: 58; Şirin, 2011: 451).

Tablo 1. Erteleme Konusunda Literatürde Yapılan Araştırmalar

Araştırma	Sonuçlar
Ferrari (1991)	Erteleme davranışının bireyin özgüven ve özsaygısı ile ilişkili olduğu ortaya konmaktadır.
Eerde (2000)	Kişilik faktörleri ve durum faktörleri bireyin kişilik sistemini etkilemektedir. Yani birey hem kişiliğine göre çevresini şekillendirmekte hem de bireyin içinde bulunduğu çevre bireyi şekillendirmektedir. Kişilik faktörleri ve durum faktörleri bireyin sahip olduğu bilişsel, duyuşsal kişilik sistemi aracılığıyla ertelemenin öncülleri olmaktadır. Erteleme sonucunda ise zaman baskısı ortaya çıkmaktadır.
Haycock vd. (1998)	Ertelemenin anksiyete ya da zayıf etkinlik beklentileriyle ilişkili olabileceği ve bu değişkenlerle ilgili bir kaçınma tepkisi olabileceğini savunmaktadır.
Klingsieck (2013)	Erteleme ve stratejik geciktirme kavramlarının birbirinden farkı üzerinde durmaktadır. Bu bağlamda ertelemeyi stratejik geciktirmeden ayıran 3 belirleyici özellik ortaya koymaktadır. Bu faktörler; gereksiz ve irrasyonel olması, olumsuz sonuçlarının bilinmesine rağmen geciktirilmesi ve suçluluk hissedilmesi faktörleridir.
Klassen ve Kuzucu (2009)	Ertelemenin en güçlü sebebi olarak öz-yeterlilik faktörünü ortaya koymaktadır.
Cerino (2014)	Akademik motivasyon ve erteleme arasında güçlü ilişkiler olduğunu ortaya koymaktadır. Ayrıca öz-yeterlilik ile motivasyon arasında ilişki olduğu araştırmanın bir başka sonucudur.
Katz vd. (2014)	Araştırma motivasyonun öz-yeterlilik ve erteleme arasındaki ilişkiye aracılık ettiğini ortaya koymaktadır.
Kanten ve Kanten (2015)	Ertelemenin sorumluluk, nevrozizm, öz-saygı ve öz-yeterlilik inancı ile ilişkili olduğu ortaya konmaktadır.
Taura vd. (2015)	Araştırma sonuçları ertelemenin öz-düzenleme başarısızlığı olduğunu desteklemektedir.
Rebetez vd. (2018)	Birçok araştırma gibi ertelemenin bir öz-düzenleme başarısızlığı olduğunu desteklemektedir. Bununla birlikte dürtüsellik, hayal kurma ve ruminasyonun erteleme davranışı ile ilişkili olduğunu ortaya koymaktadır.
Wypych vd. (2018)	Bu araştırma erteleme davranışının altında yatan en önemli sebepleri dürtüsellik, duygu düzenleme ve motivasyon olarak ortaya koymaktadır. Araştırma ayrıca azim eksikliği, gecikme indirgemesi (hiperbolik indirgeme) ve değer eksikliği üzerinde durmaktadır.
Mohamed vd. (2020)	Ertelemenin öz-yeterlilik ile ilişkisini ortaya koymaktadır.

3. ZAMANSAL MOTİVASYON TEORİSİ (ZMT)

ZMT bireyin zamanlararası tercihlerindeki değişimi, motivasyon teorileri çerçevesinde ele alan ve erteleme davranışını açıklayan bir teoridir. Temeli hiperbolik indirgeme teorisine dayanan ZMT bireylerin, bir görevi yapmanın faydasını kendileri için düşük olarak algıladıkları durumda erteleme eğiliminde olduklarını savunmaktadır (Siaputra, 2010: 208). Bu bağlamda zamansal motivasyon teorisi; beklenti teorisi ve hiperbolik indirgemeyi, ihtiyaç teorisi ve olasılık teorisi ile birleştiren erteleme konusunda kapsamlı bir motivasyon teorisidir (Steel vd., 2018: 1-2). ZMT’yi oluşturan bu teorilerin birbiri ile ilişkili olması sebebi ile kolayca formüle

edilebilmektedir (Steel ve König, 2006: 892). Bunun sebebini ise Steel ve König (2006: 891-892) dört teorinin ortaya çıkması ve geliştirilmesinde ortak kaynakların kullanılması ve bu nedenle birçok terimi paylaşımları olarak ifade etmektedirler. Zamansal motivasyon teorisi bir eylem ya da seçeneğin birey için çekiciliğinin, bu eylem ve seçeneğin sonuçlarının zamansal mesafesinden nasıl etkilendiği üzerine oluşturulan, fayda temeline dayanan bir teoridir (Studer ve Knecht, 2016: 34). Bu bağlamda hiperbolik indirgeme zamansal motivasyon teorisi için çok önemli bir dayanaktır. Steel ve König (2006: 892)' e göre zaman ilerledikçe, birey için önceden gerçekleşmesine çok uzun zaman olan olaylar (teslim tarihi vb.) yaklaştıkça, uzun vadeli ödüllerin değeri bireyler tarafından daha net görülmektedir. Bunun sonucunda bireyler, daha değerli olan ödül artık elde edilemeyecekleri şekilde mantıksızca erteledikleri için pişmanlık yaşarlar. ZMT için büyük önem taşıyan hiperbolik indirgemenin psikolojik temelini bireyin anlık alternatif seçenek tarafından aklının çelinmesi oluşturmaktadır (Camerer, 1999: 10576).

En basit formülü ile zamansal motivasyon teorisi şöyle ifade edilmektedir (Steel 2007: 71);

$$\text{Fayda} = \frac{\text{Beklenti} \times \text{Değer}}{\text{Etki} \times \text{Gecikme}} \quad (2)$$

Bu formülde; Fayda görevin birey için arzulanabilirlik derecesini ifade etmektedir. Formüldeki kesrin pay kısmında beklentisi ve değeri yüksek faaliyetler ve aktiviteler birey tarafından daha arzulanır olmaktadır. Formülün paydası zaman unsurunu içermektedir. Anında ulaşılabilen, az gecikmeye sahip keyifli faaliyetler, daha yüksek faydaya sahip olmaktadır. Gecikme arttıkça fayda giderek azalmaktadır. Etki ise bireyin gecikmeye olan hassasiyetini ifade etmektedir ve bu hassasiyet yüksek ise gecikme etkisi de yüksek olmaktadır (Steel, 2007: 71). Yani birey zamansal olarak uzakta olan ödülleri sanki çok yakın bir zamandaymış gibi algılayıp sorumluluklarını yerine getirme motivasyonuna sahip olursa erteleme eğilimi daha az olmaktadır. Tam tersi birey ödül zamansal olarak uzak olduğu için sorumluluklarını yerine getirme motivasyonuna sahip değilse ve bunun yerine daha yakın zamanda elde edebileceği ödülleri tercih ediyorsa erteleme eğilimi daha yüksek olacaktır. ZMT'nin boyutlarının her biri erteleme davranışı ile yüksek bir korelasyon göstermektedir. ZMT'nin beklenti boyutu öz yeterlilik değişkeni ile ifade edilmektedir (Steel, 2007: 71). Birçok araştırma bireyin öz-yeterlilik algısı ve erteleme eğilimi arasında ilişki olduğunu doğrulamaktadır (Haycock vd., 1998; Hajloo, 2014; Klassen vd., 2008; Waschle vd., 2014; Cerino, 2014). Bu bağlamda aşağıdaki hipotez oluşturulmuştur;

H1: Beklenti ile Erteleme davranışı arasında negatif yönlü bir ilişki bulunmaktadır.

Öz yeterlilikten sonra teoride değer boyutu yer almaktadır. ZMT'nde değer boyutu, üç değişken ile ifade edilmektedir. Bunlardan ilki olan görevden kaçınma görevin birey açısından tatsızlığını yansıtmaktadır (Solomon ve Rothblum, 1984: 507). Görev birey tarafından ne kadar istenmez ve tatsız olarak algılanırsa bireyin görevi erteleme o kadar olasıdır (Steel, 2007: 71; Blunt ve Pychyl, 2000: 154). İkinci olarak "başarıya olan ihtiyaç (need for achievement)" değer boyutunun bir unsuru olarak ertelemeyi negatif etkilemektedir (Steel, 2007: 72). Başarı ihtiyacının öz düzenleme ile ilişkili olduğu bilinmektedir (Bartels ve Jackson, 2009). Bu bağlamda başarı ihtiyacı yüksek olan bireyler öz-düzenleme (düşünce ve davranışların bireyin kontrolünde olması) açısından daha disiplinli olacaktır. Ertelemenin bir öz-düzenleme başarısızlığı olarak belirtilmesi göz önüne alındığında öz-düzenlemenin yüksek olması ertelemeyi engelleyecektir. Değeri ifade eden üçüncü değişken "can sıkıntısına yatkınlıktır". Can sıkıntısına olan yatkınlığın ertelemeyi artırdığı yapılan araştırmalarda ortaya konmaktadır (Steel, 2007: 72; Blunt ve Pychyl, 1998: 837; Ferrari, 2000: 185). Can sıkıntısına eğilimi yüksek olan birey yapması gereken işe karşı olan ilgisini kaybedecek ve dikkatini daha keyif alacağı aktivitelere yönlendirecektir. Bunun sonucunda yapması gereken görevi ertelemiş olacaktır.

Bu bağlamda aşağıdaki hipotez oluşturulmuştur;

H2: Değer ile Erteleme davranışı arasında negatif yönlü bir ilişki bulunmaktadır.

Zamansal motivasyonun üçüncü boyutu gecikmeye hassasiyettir. Bu boyutu temsil eden değişkenler; dikkat dağınıklığı, düşünmeden hareket etme (dürtüsellik) ve irade (öz-kontrol self) olarak ifade edilmektedir (Steel, 2007: 73; Wilson ve Nguyen, 2012: 215). Bireylerin düşünmeden hareket etme (dürtüsellik) ve dikkat dağınıklığı seviyeleri yükseldikçe erteleme davranışı gösterme olasılıkları yükselmektedir (Steel, 2007: 73). Bu bağlamda erteleme eğilimine yatkın bireyler dürtüsel, dikkati dağınık ve özdenetimi düşük bireylerdir bu nedenle gecikmelere karşı çok hassastırlar (Steel, 2007: 82; Wu vd., 2016: 17).

Bu bağlamda aşağıdaki hipotez oluşturulmuştur;

H3: Gecikmeye hassasiyet ile Erteleme davranışı arasında pozitif yönlü bir ilişki bulunmaktadır.

² Formüldeki "etki" bireyin gecikmeye olan hassasiyetini ifade etmektedir (Steel 2007: 71).

Zamansal motivasyon teorisinin dördüncü boyutu gecikme faktörüdür. Bu faktör elde edilecek olan ödüllerin veya cezaların zaman olarak uzaklığı ile ifade edilmektedir. Erteleme eğilimi yüksek bireyler son teslim tarihi yaklaştığında çok yoğun şekilde çalışmaktadırlar (Steel, 2007:73). Çalışırken mola verme üzerine odaklanan bir araştırmada, bireylerin neden mola vermediklerine ilişkin sebepler arasında en önemlileri yeterli zamanın olmadığını düşünmeleri ve teslim tarihi olarak belirtilmektedir (Strongman ve Burt, 2000: 235).

Bu bağlamda aşağıdaki hipotez oluşturulmuştur;

H4: Teslim tarihine olan uzaklık (gecikme) ile Erteleme davranışı arasında pozitif bir ilişki bulunmaktadır.

4. METODOLOJİ

Araştırmada nicel araştırma yöntemlerine başvurulmaktadır. Bu kapsamda 703 öğrenciden veri toplanmış, 20 katılımcının verileri eksik veriler vb. sebeplerle araştırma kapsamına alınmamış ve analize tabi tutulmamıştır. Araştırma kapsamında 683 katılımcının soru formu değerlendirmeye tabi tutulmuştur. Değişkenlere ilişkin ölçeklerin faktör analizleri, verilere ilişkin tanımlayıcı istatistikler ve normallik testleri gerçekleştirilmiştir. Araştırma modeli kapsamında kurulan hipotezlerin değerlendirilmesi için ise normallik testinin verilerin normal dağılım gösterdiği bulgusu göz önüne alınarak parametrik analiz yöntemleri olan korelasyon ve regresyon analizleri gerçekleştirilmiştir. Araştırmada kullanılan Svartdal ve Steel (2017) tarafından güncellenen İrrasyonel Erteleme Ölçeği (İPS) 9 ifadeden oluşmaktadır. Svartdal ve Steel (2017) tarafından oluşturulan İrrasyonel Erteleme Ölçeği rasyonel olarak verilmiş kararları bir öz-düzenleme başarısızlığını yansıtan şekilde irrasyonel olarak erteleme davranışını ölçmektedir ve tez çalışması kapsamında kavramsal çerçevesi belirlenen erteleme kavramına uygundur. İrrasyonel erteleme ölçeği tek boyutlu bir yapıda oluşturulmuştur ancak Svartdal ve Steel ölçeği yer alan ters ifadelerin ayrı bir boyut olarak ortaya çıkabileceğini de not etmektedir (Svartdal ve Steel, 2017). Zamansal Motivasyon Teorisi kapsamında yer alan beklenti, değer ve gecikmeye hassasiyet değişkenlerinin erteleme davranışı ile olan ilişkisine yönelik hipotezleri değerlendirmek amacıyla Steel (2011) tarafından literatüre kazandırılan Motivational Diagnostic Test (Motivasyonel Tanı Testi) kullanılmıştır. Araştırma kapsamında erteleme davranışı ise saha araştırmasının 1. aşamasında pilot çalışması gerçekleştirilen İrrasyonel Erteleme Ölçeği aracılığı ile ölçülmektedir. Pilot çalışmanın bulguları göz önüne alınarak orijinal ölçeğin 5. İfadesi ölçekten çıkarılmıştır.

5. BULGULAR

Katılımcıların 379'u (56,1) kadın 296'sı (43,9) erkektir. Örneklem cinsiyet değişkeni açısından dengeli bir dağılım göstermektedir. Katılımcıların 357'si ara sınav haftasından önceki 2 haftayı kapsayan ilk iki haftada soru formunu doldurarak teslim etmiştir. 338 katılımcı ise final haftasından önceki 2 haftayı kapsayan 6. ve 8. hafta aralığında soru formunu doldurarak teslim etmiştir. Diğer teslim aralıklarında düşük sayıda teslim gözlemlenmektedir. Katılımcıların 307'si (%45,3) 1. Sınıf, 27'si (%4) 2. Sınıf, 198'i (%28,9) 3. Sınıf, 145'i (%21,4) 4. Sınıf öğrencilerinden oluşmaktadır.

Araştırma kapsamında kullanılan ölçeklerin geçerliliğini ve güvenilirliğini test etmek amacıyla Faktör analizleri gerçekleştirilmiş ve Cronbach α değeri hesaplanmıştır.

Tablo 2. Geçerlik ve Güvenilirlik Analizi

İrrasyonel Erteleme Ölçeği Faktör Analizi			
İfadeler	Boyutlar ve Faktör Yükleri		Güvenilirlik (Cronbach's α)
	A	B	
E7	0,831		0,835
E6	0,830		
E1	0,818		
E4	0,814		
E3	0,595		
E5		0,795	
E8		0,747	
E2		0,735	
Beklenti Ölçeği Faktör Analizi			
İfadeler	Boyutlar ve Faktör Yükleri		Güvenilirlik (Cronbach's α)
	A	B	
B2	0,751		0,851
B1	0,728		
B4	0,724		
B7	0,720		

B3	0,720		
B8	0,686		
B6	0,676		
B5	0,627		
Değer Ölçeği Faktör Analizi			
İfadeler	Boyutlar ve Faktör Yükleri		Güvenilirlik (Cronbach's α)
	A	B	
D6	0,833		0,845
D8	0,796		
D5	0,648		
D1	0,628		
D4	0,624		
D7		0,825	
D2		0,815	
D3		0,629	
Gecikmeye Hassasiyet Ölçeği Faktör Analizi			
İfadeler	Boyutlar ve Faktör Yükleri		Güvenilirlik (Cronbach's α)
	A		
GH5	0,852		0,862
GH6	0,822		
GH8	0,788		
GH7	0,719		
GH1	0,709		
GH4	0,700		
GH3	0,578		

8 ifadeden oluşan İrrasyonel Erteleme Ölçeği, 8 ifadeden oluşan Beklenti Ölçeği, 8 ifadeden oluşan Değer Ölçeği ve 8 ifadeden oluşan Gecikmeye Hassasiyet Ölçeği Varimax rotasyonu ile faktör analizine tabi tutulmuştur. Tüm ölçeklerin Cronbach α değeri 0,8'in üzerindedir ve bu bulgu doğrultusunda ölçeklerin yüksek bir güvenilirliğe sahip olduğu görülmektedir. Gerçekleştirilen faktör analizinde erteleme ölçeği ifadelerinin 2 boyuta ayrıldığı görülmektedir. İfade 1, 3, 4, 6 ve 7'den oluşan ilk boyutun faktör yükleri 0,595 ile 0,831 arasındadır ve sosyal bilimler kapsamında yüksek değerlere sahiptir. İfade 2, 5, 8'den oluşan ikinci boyutun faktör yükleri 0,735 ile 0,795 arasındadır ve yine sosyal bilimler kapsamında yüksek değerlere sahiptir. Beklenti ölçeğine ait ifadelerin tek boyutta toplandığı görülmektedir ve faktör yükleri 0,627 ile 0,751 arasındadır. Sosyal bilimler kapsamında yüksek değerlere sahiptir. Değer ölçeğine ait ifadelerin 2 boyuta ayrıldığı görülmektedir. İfade 1, 4, 5, 6 ve 8'den oluşan ilk boyutun faktör yükleri 0,624 ile 0,833 arasındadır ve sosyal bilimler kapsamında yüksek değerlere sahiptir. İfade 2, 3 ve 7'den oluşan ikinci boyutun faktör yükleri 0,629 ile 0,825 arasındadır ve yine sosyal bilimler kapsamında yüksek değerlere sahiptir. Gecikmeye hassasiyet ölçeğine ait ifadelerin tek boyutta toplandığı görülmektedir. Tek boyutta toplanan ifadelerin faktör yükleri 0,578 ile 0,852 arasındadır ve yine sosyal bilimler kapsamında yüksek değerlere sahiptir. Bu bulgular doğrultusunda çalışmada kullanılan ölçeklerin geçerli ve güvenilir olduğu görülmektedir.

Tablo 3. Tanımlayıcı İstatistikler ve Normallik Testi

Değişken	Sayı (N)	En Düşük	En Yüksek	Ortalama	Standart Sapma	Çarpıklık		Basıklık	
						Değer	Std. Hata	Değer	Std. Hata
Beklenti	682	2,57	5	4,2867	0,56873	-,750	,094	-,002	,187
Değer 1. Boyut	680	1,00	5	3,3165	0,92982	-,065	,094	-,363	,187
Değer 2. Boyut	680	1,00	5	2,9034	1,06620	,287	,094	-,583	,187
Gecikmeye Hassasiyet	680	1,00	5	3,0364	0,89012	,295	,094	-,157	,187
Erteleme 1. Boyut	683	1,00	5	2,7469	0,96102	-,297	,094	-,406	,187
Erteleme 2. Boyut	683	1,00	5	2,3696	0,79584	,161	,094	-,696	,187
Geçerli Sayı (Toplam)	675								

Verilerin normal dağılım gösterip göstermediğini incelemek amacıyla hesaplanan çarpıklık ve basıklık değerleri incelendiğinde tüm değerlerin -0,750 ile + 0,295 arasında yer aldığı görülmektedir. Bu bulgu doğrultusunda verilerin normal dağılım gösterdiği ifade edilebilir. Değişkenlere ilişkin gözlemlerin 30'dan yüksek olması durumunda parametrik analizlerin kullanılabilirliğini belirten bir matematiksel kuram olan Merkezli Limit Teoremi (Kul 2014:28) de göz önüne alındığında hipotezlere yönelik analizlerde parametrik analizlerin kullanılması uygundur. Bu bağlamda kurulan hipotezleri test etmek amacıyla korelasyon ve regresyon analizleri kullanılmıştır.

Tablo 4. Korelasyon Analizi

		Beklenti	Değer 1	Değer 2	Gecikmeye Hassasiyet	Erteleme 1	Erteleme 2
Beklenti	Pearson Kor.	1	-,300**	-,235**	-,255**	-,290**	-,354**
	p (2-Yönlü)		,000	,000	,000	,000	,000
	N	682	681	681	678	678	678
Değer 1. Boyut	Pearson Kor.	-,300**	1	,578**	,692**	,616**	,303**
	p (2-Yönlü)		,000	,000	,000	,000	,000
	N	681	683	683	680	680	680
Değer 2. Boyut	Pearson Kor.	-,235**	,578**	1	,414**	,403**	,108**
	p (2-Yönlü)		,000	,000	,000	,000	,005
	N	681	683	683	680	680	680
Gecikmeye Hassasiyet	Pearson Kor.	-,255**	,692**	,414**	1	,702**	,276**
	p (2-Yönlü)		,000	,000	,000	,000	,000
	N	678	680	680	680	677	677
Erteleme 1. Boyut	Pearson Kor.	-,290**	,616**	,403**	,702**	1	,417**
	p (2-Yönlü)		,000	,000	,000	,000	,000
	N	678	680	680	677	680	680
Erteleme 2. Boyut	Pearson Kor.	-,354**	,303**	,108**	,276**	,417**	1
	p (2-Yönlü)		,000	,005	,000	,000	,000
	N	678	680	680	677	680	680

** . Korelasyon 0,01 düzeyinde anlamlıdır (2-yönlü).

Korelasyon analizi bulguları incelendiğinde Erteleme değişkeninin 1. Boyutu ve 2. Boyutu ile Beklenti, Değer ve Gecikmeye Hassasiyet değişkenleri arasındaki tüm ilişkilerin istatistiksel olarak anlamlı ve çift yönlü olduğu görülmektedir. Beklenti ile 1. Erteleme boyutu arasında negatif yönlü zayıf (-0,290) bir korelasyon görülmektedir. Beklenti ile 2. Erteleme boyutu arasında negatif yönlü zayıf (-0,354) bir korelasyon görülmektedir. Değer boyutuna ilişkin korelasyon analizleri incelenirken Değer ölçeğinin ters bir ölçek olduğu ve değer eksikliğini ölçtüğü not edilmelidir. 1. Değer boyutu ile 1. Erteleme boyutu arasında pozitif yönlü yüksek (0,616) bir korelasyon görülmektedir. 1. Değer boyutu ile 2. Erteleme boyutu arasında pozitif yönlü zayıf (0,303) bir korelasyon görülmektedir. 2. Değer boyutu ile 1. Erteleme boyutu arasında pozitif yönlü orta düzeyde (0,403) bir korelasyon görülmektedir. 2. Değer boyutu ile 2. Erteleme boyutu arasında pozitif yönlü çok zayıf (0,108) bir korelasyon görülmektedir. Gecikmeye Hassasiyet boyutu ile 1. Erteleme boyutu arasında pozitif yönlü yüksek (0,702) bir korelasyon görülmektedir. Gecikmeye Hassasiyet boyutu ile 2. Erteleme boyutu arasında pozitif yönlü zayıf (0,276) bir korelasyon görülmektedir. Değişkenler arasında istatistiksel olarak anlamlı ilişkiler gözlemlenmesi sonucunda bağımlı değişken ve bağımsız değişkenler arasındaki ilişkiyi daha güçlü bir analiz yöntemiyle incelemek için regresyon analizi kullanılmıştır.

Tablo 5. Çoklu Regresyon Analizi

Bağımsız Değişken	Bağımlı Değişken	R	R ²	Düz. R ²	F	Model p	B	Std. Hata	t	p
Beklenti	Erteleme 1. Boyut	0,731	0,535	0,532	192,717	0,000	-0,143	0,047	-3,052	0,001
Değer 1. Boyut							0,210	0,042	4,956	0,002
Değer 2. Boyut							0,050	0,029	1,706	0,088
Gecikmeye Hassasiyet							0,559	0,040	14,105	0,000
Beklenti	Erteleme 2. Boyut	0,427	0,183	0,178	37,407	0,000	-0,403	0,051	-7,289	0,000
Değer 1. Boyut							0,190	0,046	4,096	0,000
Değer 2. Boyut							-0,095	0,032	-2,978	0,003
Gecikmeye Hassasiyet							0,091	0,043	2,092	0,037

Çoklu regresyon analizi bulgularına göre düzeltilmiş R2 değerleri incelendiğinde Beklenti, Değer, Gecikmeye Hassasiyet değişkenlerinin Erteleme 1. Boyutunun %53,2'sini, Erteleme 2. Boyutunun ise %17,8'ini açıkladığı görülmektedir. Regresyon modelinde 2. Değer boyutu ile 1. Erteleme boyutu arasında kurulan ilişkinin istatistiksel olarak anlamlı olmadığı görülmektedir (p=0,088).

Regresyon modelinde yer alan diğer ilişkilerin istatistiksel olarak anlamlı olduğu görülmektedir ($p < 0,05$). B değerleri incelendiğinde Motivasyonel değişkenler ile Erteleme arasında korelasyona uyumlu değerler gözlemlenmektedir. Değer 2. Boyutu ile Erteleme 2. Boyutu arasındaki B değeri ise negatif olarak not edilmektedir.

Tablo 6. Hipotez Değerlendirmeleri

Bağımsız Değişken	Hipotez	Bağımlı Değişken	İlişki Varlığı ve Yönü	İlişki Şiddeti	Hipotez Kabul Durumu
Beklenti	H ₁	Erteleme 1. Boyut	Negatif ilişki	Zayıf	H ₁ Kabul
Beklenti	H ₁	Erteleme 2. Boyut	Negatif ilişki	Zayıf	
Değer 1. Boyut	H ₂	Erteleme 1. Boyut	Negatif ilişki	Yüksek	H ₂ Kabul
Değer 1. Boyut	H ₂	Erteleme 2. Boyut	Negatif ilişki	Zayıf	
Değer 2. Boyut	H ₂	Erteleme 1. Boyut	Negatif ilişki	Orta	
Değer 2. Boyut	H ₂	Erteleme 2. Boyut	Negatif ilişki	Çok Zayıf	
Gecikmeye Hassasiyet	H ₃	Erteleme 1. Boyut	Pozitif ilişki	Yüksek	H ₃ Kabul
Gecikmeye Hassasiyet	H ₃	Erteleme 2. Boyut	Pozitif ilişki	Zayıf	
Teslim tarihine olan uzaklık (gecikme)	H ₄	Erteleme	İlişki Yok	-	H ₄ Red

Hipotezlere yönelik gerçekleştirilen korelasyon analizi bulguları göz önüne alındığında kurulan hipotezleri destekleyen istatistiksel olarak anlamlı ilişkiler görülmektedir. Beklenti ile Erteleme arasında negatif bir ilişki, Değer ile Erteleme arasında negatif bir ilişki, Gecikmeye hassasiyet ile Erteleme arasında pozitif bir ilişki görülmektedir. Katılımcıların yarısı ilk 2 hafta diğer yarısı ise son iki hafta veri toplama aracını teslim etmiştir. Diğer aralıklarda ise istatistiksel olarak göz ardı edilebilecek kadar düşük teslim oranları gözlemlenmektedir. Bu sebeple uç değerlere sahip ve normal dağılmayan teslim tarihi verisinin sağlıklı bir şekilde analize katılması mümkün görülmemektedir. Bu istatistiksel olarak anlamlı görülmemektedir. İstatistiksel olarak teslim tarihi anlamlı bir dağılıma sahip olmadığı için H₄ reddedilmiştir. Bu bulgu sonuç bölümünde literatür desteği sunularak yorumlanmakta ve tartışılmaktadır.

Bu bağlamda H₁, H₂ ve H₃ kabul edilmiş, H₄ hipotezi reddedilmiştir. Araştırma bulgularının yorumlanması, literatür ile karşılaştırılarak tartışılması sonuç bölümünde gerçekleştirilmektedir.

6. SONUÇ

Yapılan araştırma sonucunda erteleme, öz-yeterlilik (beklenti), değer ve gecikmeye hassasiyet ile ilişkili olduğu ortaya konmaktadır. Araştırma bireylerin sahip olduğu öz-yeterlilik düzeyinin (beklenti) azaldıkça, bireylerin erteleme eğilimlerinin artış gösterdiğini ortaya koymaktadır. Bu sonuç literatür ile de desteklenmektedir (Kanten ve Kanten, 2015; Mohamed vd., 2020; Haycock vd., 1998; Hajloo, 2014; Klassen vd., 2008). Bununla birlikte, bireylerin elde edeceği ödüle verdiği değer ne kadar düşükse erteleme eğiliminin o kadar yüksek olduğu görülmektedir. Yapılan araştırmalar bireylerin erteleme eğilimlerinin, söz konusu eyleme yönelik algılanan değer eksikliği ile ilişkili olduğunu ortaya koymaktadır (Wypych vd., 2018; Taura vd., 2015; Wu ve Fan, 2017). Bireylerin değer vermedikleri, önemsiz olarak algıladıkları, kendileri için öncelik arz etmeyen davranışları ertelemeye eğilimli oldukları beklenen bir durumdur. Değer kavramı erteleme davranışında özellikle üzerinde durulması gereken en önemli kavramlardan biri olarak karşımıza çıkmaktadır. Bununla birlikte zamansal motivasyon teorisinde de değer kavramı çok büyük bir öneme sahiptir. Çünkü bireyin değer algısı zaman içinde değişim gösterebilmektedir. Birey için aynı sonuç bugün daha az değerli iken, sonucu elde etmeye yaklaşıldığında daha değerli bir hal alabilir. Bu durum zamansal indirgemenin birey üzerindeki etkisidir. Bu konu zamansal motivasyon teorisinin önemli bir parçasını oluşturmaktadır. ZMT'ye göre bu noktada ise bireylerin gecikmeye olan hassasiyeti erteleme eğilimi üzerinde etkili olacaktır. Araştırma sonucuna göre gecikmeye hassasiyet ile erteleme davranışı arasında pozitif yönlü bir ilişki olduğu görülmektedir. Bu bağlamda bireylerin gecikmeye olan hassasiyetleri arttıkça, erteleme eğilimleri de artmaktadır. Bunun sebebi ise, erteleme eğilimine yatkın bireylerin dürtüsel, dikkati kolay dağılabilen ve özdenetim eksikliği olan bireyler olmaları ve bu faktörlerin bireyleri gecikmelere karşı hassas duruma getirmesidir (Steel, 2007: 82; Wu vd., 2016: 17). Dürtüsel bireyler cezbolmaya daha yatkındır. Literatürde de cezbolma yatkınlığı ya da zamansal indirgeme eğilimi olarak bilinen dürtüsellik, erteleme açıklanmasında önemli bir yere sahiptir (Wypych vd., 2018). Bu bireylerin gözünde uzun zaman sonra elde edecekleri ödülün değeri daha düşüktür. Dolayısı ile anlık akıl çelen daha keyifli eylemler bu bireyler için daha cazip gelmekte ve uzak gelecekte sahip olacakları bir faydadan daha büyük fayda sağlayacak gibi algılanmaktadır. Bu tamamen yanlış bir düşünce olmakla birlikte birey için bir illüzyondan farklı değildir. Nitekim öz-denetim sahibi bireyler bu illüzyona aldanmamakta ve gelecekte elde edecekleri faydanın değerinin farkında olmaktadır. Araştırmada görevin teslim tarihi ve erteleme arasında bir ilişki bulunamamıştır. Sonuç olarak yüksek öz-yeterlilik algısına sahip, elde edeceği ödüle değer veren, gecikmeye hassasiyeti düşük, öz-denetim sahibi bireylerin erteleme eğilimlerinin daha düşük olması beklenmektedir.

Erteleme davranışı birçok alanda çok önemli bir sorun olarak görülmektedir. Fakat özellikle işletmeler ve çalışanlar için özellikle üzerinde durulması gereken çok önemli bir konudur. İşletmelerde ertelenen işler ve bu sebeple kaçırılan zamanın yerine konması imkansızdır. Bu yüzden de zaman ve insan işletmeler için çok önemli iki değerdir ve bu iki değerden en doğru şekilde verim alınması için iyi değerlendirilmesi gerekmektedir. Bu kapsamda sonraki çalışmalarda özellikle örneklem olarak işletmelerde faaliyet gösteren çalışanların araştırmaya dahil edilmesi önem arz etmektedir. Bununla birlikte ZMT ve çalışma sonuçları daha kısa zaman diliminde ulaşılabilecek hedeflerin ve aşamalı terfilerin bireyi motive etme konusunda daha etkili olabileceğini ortaya koymaktadır. Bu noktada ZMT erteleme davranışı dışında da gelecek araştırmacılar için işletme biliminin birçok alanında katkı sağlamaya uygun bir teori olarak karşımıza çıkmaktadır.

KAYNAKÇA

- Akatay, A. (2003). *Örgütlerde Zaman Yönetimi*, Selçuk Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü Dergisi, (10), 281-300.
- Baltacı, A. (2017). Erteleme Davranışı Eğilimi ve Beş Faktörlü Kişilik Özellikleri Arasındaki İlişkiler: Okul Yöneticileri Üzerine Bir Araştırma. *Uluslararası Güncel Eğitim Araştırmaları Dergisi (UGEAD)*, 3 (1), 56-80.
- Baltaş, A. Ertelemenin Psikolojisi, 2020 <https://www.acarbaltas.com/ertelemenin-psikolojisi/> adresinden alınmıştır, (Erişim Tarihi: 11.01.2021).
- Bartels J.M.; Jackson S.M. (2009). Approach-Avoidance Motivation And Metacognitive Self-Regulation: The Role Of Need For Achievement And Fear Of Failure, *Learning and Individual Differences*. 19 (4), 459-463.
- Beswick, G.; Rothblum, E.D.; Mann, L. (1988). Psychological Antecedents Of Student Procrastination. *Australian Psychologist* 23 (2), 207-217.
- Blunt, A., K.; Pychyl, T., A. (2000). Task Aversiveness and Procrastination: A Multidimensional Approach to Task Aversiveness Across Stages of Personal Projects. *Personality and Individual Differences*, 28 (1) 153-167.
- Blunt, A., K.; Pychyl, T., A. (1998). Volitional Action And Inaction In The Lives Of Undergraduate Students: State Orientation, Procrastination And Proneness To Boredom. *Personality and Individual Differences*, 24 (6), 837- 846.
- Camerer, C. (1999). Behavioral Economics: *Reunifying Psychology and Economics*. *Proc. Natl. Acad. Sci. USA*, 96 (19), 10575-10577.
- Cerino, E., S. (2014). Relationships Between Academic Motivation, Self-Efficacy, and Academic Procrastination, *PSI Chi Journal Of Psychological Research, The International Honor Society in Psychology*, 19 (4), 156-163.
- Eerde, W.,V. (2000). Procrastination: Self-regulation in Initiating Aversive Goals. *Applied Psychology: An International Review*, 49 (3), 372-389.
- Eerde, W. V. (2004). Procrastination in Academic Settings and the Big Five Model of Personality: A Meta-Analysis. In H. C. Schouwenburg, C. H. Lay, T. A. Pychyl, & J. R. Ferrari (Ed.), *Counseling the procrastinator in academic settings (29-40)*. *American Psychological Association*. <https://doi.org/10.1037/10808-003>
- Ferrari, J., R. (1991). Compulsive Procrastination: Some Self-Reported Characteristics. *Psychological Reports*, 68 (2), 455-458.
- Ferrari, J., R. (2000). Procrastination And Attention: Factor Analysis Of Attention Deficit, Boredomness, Intelligence, Self-Esteem, And Task Delay Frequencies. *Journal of Social Behavior & Personality*, 15 (5), 185-196.
- Flett, A., L., Haghbin, M., Pychyl, T., A. (2016). Procrastination and Depression from a Cognitive Perspective: An Exploration of the Associations Among Procrastinatory Automatic Thoughts, Rumination, and Mindfulness. *Journal of Rational-Emotive & Cognitive-Behavior Therapy*. 34 (3), 169-186.
- Hajloo, N. (2014). Relationships Between Self-Efficacy, Self-Esteem and Procrastination in Undergraduate Psychology Students, *Iran J Psychiatry Behav Sci. Autumn*; 8 (3): 42-49.
- Haycock, L.; McCarthy, P.; Skay, C., (1998). Procrastination in College Students: The Role of Self-Efficacy and Anxiety. *Journal of Counseling & Development*, 76 (3), 317-324.
- Kanten, P.; Kanten, S. (2015). The Antecedents Of Procrastination Behavior: Personality Characteristics, Self-Esteem And Self-Efficacy, *Global Business Research Congress (GBRC)*, May 26-27, Istanbul Turkey.

- Karataş, H. (2015). Correlation among Academic Procrastination, Personality Traits, and Academic Achievement. *Anthropologist*, 20(1), 243-255.
- Katz I.; Eilot, K.; Nevo, N. (2014). "I'll Do It Later": Type Of Motivation, Self-Efficacy And Homework Procrastination, *Motivation and Emotion*, 38 (1),111-119.
- Kim, S.; Fernandez, S.; Terrier, L. (2017). Procrastination, Personality Traits, And Academic Performance: When Active And Passive Procrastination Tell A Different Story, *Personality and Individual Differences*, 108, 154-157.
- Klassen, R.M.; Krawchuk, L., L.; Rajani, S. (2008). Academic Procrastination Of Undergraduates: Low Self-Efficacy To Self-Regulate Predicts Higher Levels Of Procrastination. *Contemporary Educational Psychology*, 33 (4), 915-931.
- Klassen, R., M.; Kuzucu, E. (2009). Academic Procrastination And Motivation Of Adolescents In Turkey, *Educational Psychology*, 29 (1) 69-81.
- Klingsieck, K.B., (2013). Procrastination When Good Things Don't Come to Those Who Wait. *European Psychologist*, Vol. 18(1):24-34 DOI: 10.1027/1016-9040/a000138
- Kul, Seval (2014). *Uygun İstatistiksel Test Seçim Kılavuzu*, Plevra Bülteni, Sayı: 8, 26-29.
- Mohamed, E., A.; Hassan, S., S.; El-Said, H., D., A. (2020). Procrastination and its Relation with Self-Efficacy and Clinical Decision Making among Staff Nurses, *Assiut Scientific Nursing Journal*, 8 (23), 90-101.
- Özer, A. (2012). Erteleme: Özellik Modellerinin Gözden Geçirilmesi. *Eğitim ve Bilim*, 37 (166).
- Rebetez, M.; Rochat, L.; Barsics, C.; Linden, M., V. (2018). Procrastination as a SelfRegulation Failure: The Role of Impulsivity and Intrusive Thoughts, *Psychological Reports* 121 (1), 26-41.
- Rozental, A.; Carlbring, P. (2014). Understanding and Treating Procrastination: A Review of a Common Self-Regulatory Failure. *Psychology*, 5, 1488-1502.
- Sandhya, M.; Gopinath T., (2019). The Relationship Study of Big Five Model Of Personality and Procrastination among Young Adults. *IOSR Journal Of Humanities And Social Science (IOSR-JHSS)*, 24 (8) 44-55.
- Schouwenburg, H., C.; Lay, C., H. (1995). Trait Procrastination And The Big Five Factors Of Personality. *Personality and Individual Differences*, 18 (4), 481-490.
- Steel, P., König, C.J. (2006). Integrating Theories Of Motivation. *Academy of Management Review*, Vol. 31, No. 4, 889-913.
- Steel, P. (2007). The Nature Of Procrastination: A Meta-Analytic and Theoretical Review Of Quintessential Self-Regulatory Failure. *Psychological Bulletin*, 133 (1), 65-94. <https://doi.org/10.1037/0033-2909.133.1.65>.
- Steel P. (2011). "A Diagnostic Measure Of Procrastination," in Paper Presented at the *7th Procrastination Research Conference Biennial Meeting*, Amsterdam.
- Steel, P.; Svartdal, F.; Thundiyil, T.; Brothen, T. (2018). Examining Procrastination Across Multiple Goal Stages: A Longitudinal Study of Temporal Motivation Theory, *Front Psychol.* 9: 327, doi: 10.3389/fpsyg.2018.00327
- Siaputra, I., B. (2010). Temporal Motivation Theory: Best Theory (yet) to Explain Procrastination, *Anima Indonesian Psychological Journal*, 25 (3) 206-214.
- Studer, B.; Knecht, S., A. (2016). Benefit-Cost Framework of Motivation for a Specific Activity, *Progress in Brain Research*, 229, 25-47.
- Solomon, L., J.; Rothblum, E., D. (1984). Academic Procrastination: Frequency and Cognitive- Behavioral Correlates. *Journal of Counseling Psychology*, 31 (4), 503- 509
- Strongman, K., T.; Burt, C., D., B. (2000). Taking Breaks From Work: An Exploratory Inquiry, *The Journal of Psychology*, 134 (3), 229-242.
- Svartdal F.; Steel P. (2017). Irrational Delay Revisited: Examining Five Procrastination Scales in a Global Sample, *Front Psychol.* 8, 1927.
- Şirin, E., F. (2011). Academic Procrastination Among Undergraduates Attending School Of Physical Education And Sports: Role Of General Procrastination, Academic Motivation And Academic Self-Efficacy, *Educational Research and Reviews*, Vol. 6 (5), 447-455.

- Taura, A., A.; Abdullah, M. C.; Roslan, S.; Omar, Z. (2015). Relationship Between SelfEfficacy, Task Value, Self-Regulation Strategies And Active Procrastination Among Pre-Service Teachers In Colleges Of Education. *International Journal of Psychology and Counselling*, 7(2), 11-17.
- Vij, J.; Lomash, H. (2014). Role of Motivation in Academic Procrastination, *International Journal of Scientific & Engineering Research*, 5 (8) 1065-1070.
- Watson, D., C. (2001) Procrastination And The Five-Factor Model: A Facet Level Analysis. *Personality and Individual Differences*, 30 (1), 149-158.
- Waschle, K.; Allgaier, A.; Lachner, A.; Fink, S.; Nückles, M. (2014). Procrastination And Self-Efficacy: Tracing Vicious And Virtuous Circles In Self-Regulated Learning. *Learning and Instruction*. 29, 103-114.
- Wilson, B., A.; Nguyen, T., D. (2012). Belonging to Tomorrow: An Overview of Procrastination. *International Journal of Psychological Studies*, 4 (1), 211-217.
- Wu H.; Gui D.; Lin W.; Gu R.; Zhu X.; Liu X. (2016). The Procrastinators Want It Now: Behavioral and Event-Related Potential Evidence Of The Procrastination Of Intertemporal Choices, *Brain and Cognition* 107, 16-23
- Wu F.; Fan W. (2017). Academic Procrastination in Linking Motivation and AchievementRelated Behaviours: A Perspective of Expectancy-Value Theory, *Educational Psychology*, 37 (6), 695-711.
- Zarrin, Z., A.; Gracia, E.; Paixao, M., P. (2020). Prediction of Academic Procrastination by Fear of Failure and Self-Regulation, *Educational Sciences: Theory & Practice*, 20 (3), 34-43.
- Wypych, M.; Matuszewski, J.; Dragan, W.L. (2018). Roles of Impulsivity, Motivation, and Emotion Regulation in Procrastination-Path Analysis and Comparison Between Students and Non-students, *Frontiers in Psychology*, 9, 891.
- Zarzycka, B.; Liszewski, T.; Marzel, M. (2019). Religion And Behavioral Procrastination: Mediating Effects Of Locus Of Control and Content of Prayer. *Current Psychology*, 40 (7), 3216-3225. <https://doi.org/10.1007/s12144-019-00251-8>